

Koroško Koroščem

Št. 22.

Celovec, dne 1. aprila 1920.

Št. 22.

Zavijači resnice.

Velikovski „Ključec-Korošec“ je izjaval meseca marca nek članek: „Kaj odgovorja slovenski kmet avstrijskem agitatorjem“, ki ga ne moremo drugače imenovati kakor — jugoslovanski je, no! To pravi vse. V celem zlobudranju ni sluha ne duha resnica, še drohtine resnice ne najdeš v tej pisariji, podpisani: „Slovenski kmet“. Po celi pisavi pa menimo, da se je ta strup kuhal v piskru „Korošca“, kateremu je vse prav, vsaka laž, vsaka prevara, vsaka sleparija, vsaka lumparija. Ne meneč se za dejstva, ne meneč se za ljubljanske slovenske liste, ki pisajo že čisto brezupno o „prokleti Jugoslaviji“. Prenapeto in zagrizeno pa kvasijo naši „rešitelji“ v Velikovecu laži in neumnost. Um tej smeti človeštva gotovo ni bil oče in ne resnica njena mati. Zagrizeno kranjsko sovraštvo se pari z lažjo in nesramno neumnostjo, da bi ta lepa trojica, ki poganja zdaj tako bujno cvetje, prevarala in ogoljufala koroške Solvence za njih prihodnost in jih skovala na jugoslovanski jarem, ki je hujši nositi kot prejšni cesarsko-avstrijski.

Na podlagi ljubljanskih slovenskih listov zavrnimo novo hinavstvo „Korošca“, novo njegovo zavijačo resnice. Saj trobi ta trobenta žvekastih širokoustnežev vselej enako, vedno na novo: Nemci so povzročili hudo svetovno vojsko posebno proti slovanstvu, zdaj pa so postali tudi Korošci, ki so tako srečni, da jim seje bliščeče solnce Jugoslavije, prosti, postali svobodni, nikdar ne bo več Nемеc pobiral davke Slovincem. Avstrijci morajo stradati kakor psi, Jugoslavija pa je blažena dežela, ko dobiš kar „šmerbau“, če si le en dan tam. Falirana je Avstrija, dežela revežev. Ljubite Srbe, ki govorijo naš jezik! Jugoslovani so seveda nedolžni golobi, beli kot padan sneg, o, nič ne sovražijo Nemce, Lahe, Ogrje itd., ki so jih

s silno pestjo vlačili v svojo krvavo državo, o, nikjer in nikdar jih ne preganjajo! (Ja, ko bi ne čutili Korošci sami na lastnem svojem telesu ravno nasprotno! In ko bi ne vedli, da se je na primer dr. Žerjav v Mariboru na shodu JDS izrazil: „Ne moremo dopustiti, da se Nemci v naši narodni državi konstituirajo kot narod.“ Navedemo to samo zato, kaj veljajo lepe besede Jugoslovanov sploh. Kakor v omenjeni stvari, tako pač sploh: samo prilizovanje, sama laž . . .) V Avstriji kmet ne more živeti, ker pride ena nadloga za drugo. Avstrijski denar ni nič vreden in industrija tudi ni poštena. Celovec ne more živeti brez Spodnjo-Koroškega in se bo moral tudi tja odločiti kakor cona A — seveda jugoslovansko.

Kakor vidimo, vse staro pogreto zelje.

V resnici je gonil najbolj na vojsko, ki je postala za nas vse tako huda in strašna, tedanji minister vnanjih stvari: Berchtold, ki nikoli ni Nемеc, ampak Madžar. Res je, da so šli Nemci — če tudi ne vsi — navdušeno v boj. Kako pa Slovenci? Ni bila pri njih enako navdušenje, ni bil na primer boj proti Lahu enako svet boj za lastno svojo domovino? Ti moder „slovenski kmet“, ki si pisal ta bistroumni članek v „Korošcu“, ne veš, kako sodi ljubljanski „Naprej“ (dne 8. januarja 1920) o tedanjem času, ko se je vzdignila nevihta vojske? Po-ve-ti ti hočemo: „Res je: SLS (slovenska ljudska stranka) je tudi v tekmi za patriotizem odnesla lavorov venec pred nosom vseh drugih patrijotičnih strank vseh narodov bivše avstrijske monarhije“. Nesramno je, trditi, Nemci so povzročili vojsko. Svetovali bi mi le vsakemu, da bere „Slovenca“ ali „Domoljuba“ iz leta 1914; žudovito se bo vsakemu zdelo, kako so se časi spremenili! Ljubljanski knezoškof Jeglič je govoril takrat k vojakom:

„Vi greste v boj zoper zaklete sovražnike samega Jezusa! Može, kako vzvišen, kako svet, kako Bogu dopadljiv je boj, v katerega ste poklicani! Z vami je pravica, z Vami je Bog! Morebiti nekatere od Vas čaka smrt. O junaška smrt, o sveta, o srečna, o mučeniška smrt! Taka žrtev celo vice izbriše!“

„Slovenski kmet“, si ti modrejši, si ti več kot je ljubljanski škof? Ti sovražniki samega Jezusa bi naj bli zdaj naši brati? Svet, Bogu dopadljiv je bil boj, z nami je bila pravica, z nami je bil Bog! Zakaj samo takrat. Kdo pravi, da velja ne tudi danes isto? Kdo more reči, ko je takrat veljalo, da ni tudi danes naš boj proti Srbe svet in Bogu dopadljiv? In za-res je, kajti

z nami je pravica!

Takrat je bila smrt sveta, srečna, junaška. Zakaj bi ne bilo to tudi zdaj, če se branimo srbske države, o kateri je rekel škof, da je sovražnik samega Jezusa?! Zakaj bi ne bilo tudi naše sedanje trpljenje mučeniško kakor takrat, ko je sovražnik naš ostal isti: Srb?! Takrat je smrt proti Srbe celo vice izbrisala. Zakaj je danes smrtni greh, se boriti proti nje, se jih braniti z vso močjo?! Kako bi nam bilo mogoče, zdaj na enkrat nasprotno misliti, nasprotno delovati, kakor je takrat rekel ljubljanski škof sam?! Zdaj bi naj vsak dan morebiti večkrat poljubovali oh tako ljubega „našega brata“ Srba? Prej sovražnik Jezusa, zdaj pa brat?!

Prav lepo pesem je pel leta 1914. ljubljanski „Slovenec“:

„S kanoni vas pozdravimo, vi Srbi,
Dom hladen vam postavimo ob vrbi.
Z zeleno vas odenemo odejo
In prestol vam operemo krvavi!“

In ne več, ti moder „slovenski kmet“, kakšna lepa imena sta dajala takrat Srbom „Slovenec“ in „Domoljub“? Zločinci, hudodelci, garja, grd madež na telesu Slovanstva, morilci in banditi! Prav lepa izbirkica za srbske brate, kaj? To pa še ni vse: banditsko srbsko gnezdo, sramotna država, ki živi samo od umora, sleparije in verolomstva, država, od katere se obrača pravo Slovanstvo s studom in gre proti zločinstvu, proti brezstidno nesramnemu Srbstvu! Lepo, kaj? In to banditsko gnezdo, taka država naj bi nam zdaj ukazovala, bila naša domovina, to „brezstidno nesramno“ Srbstvo bi bilo zdaj na enkrat naši brati? Kako to?!

Ogledajmo si zdaj malo to „bratovsko“ državo.

„Jugoslavija“ z dne 21. marca t. l. piše pod napisom:

Mene, tekel . . .

„Naši narodni „predstavniki“ so se igrali tako dolgo „parlament“ ter se narodu in državi v kvar prepirali za minist sedeže, da jim je usoda v podobi občinskih volitev na Hrvatskem zapisala bridek: Mene, tekel . . . Nobeni pametni razlogi, ni beda ljudstva, ne strahovito naraščajoča draginja ni jih mogel iztrezniti, a izid prvih občinskih volitev na Hrvatskem je bil blagodejen tuš za razgrete glave v Beogradu. Na Hrvatskem se vrše sedaj občinske volitve. V mnogih krajih so dobili komunisti precej zastopnikov, v nekaterih občinah celo večino. In to je navdalo „poslance“ v Beogradu s strahom in grozo, kaj bo, če komunisti zmagajo še v ostalih občinah. Zapustili so torej parlament ter pohiteli v občine, da še rešijo, kar se rešiti da.

„Kaj še le bo, ko bodo občinske volitve v Srbiji, Sloveniji in ostalih delih Jugoslavije in kaj še le bo, ko bodo državne volitve?“

Večkrat smo že pisali v našem listu, da pušča pobratimstvo s Srbi tudi že Slovincem barvo, iz Slovenije je postalo v kratkem času „mali balkan“. Bridko in otožno vzdihuje zdaj spet „Slovenec“ iz dne 16. marca t. l.:

„Ali smo res že v Albaniji?“

„V nedeljo dne 14. marca so šli naši fantje iz Društvenega doma mirno domov. Kar ustavi štiri naše fante neki pijani narednik in vihti z bajonetom proti njim; prvega fanta bi bil zaklal, če bi mu ne bil tega zabranil občinski policist, za njim so prišli še trije fantje, katere je pijanec nahrulil, ne da bi mu bil kdo kako besedo rekel; pijanemu naredniku so prihiteli na pomoč še drugi vojaki, kateri so s pužkinimi kopiti bili po naših fantih. Ali smo res že v Albaniji, da sme surova soldateska kar nekaznovano meni nič, tebi nič napadati mirne ljudi?“

Moder „slovenski kmet“ gobezda v svojem članku o osvoboditvi tudi Slovencev naše cone A. Kratkovidnež, ki ne ve, kaj govori! Medtem ko se je zrušil v Avstriji prestol Habsburžanov, medtem ko se je povalila krona cesarja v prah in nastala ljudovlada, republika Nemška Avstrija, v kateri je prišlo enkrat prosto ljudstvo do svojih svetih pravic, stoji trdno v Jugoslaviji Karageorgevičev „krvavi prestol“, kakor ga je imenoval „Slovenec“ leta 1914., vlada

„absolutizem in korupcija!“

Tako piše „Slovenec“ z dne 14. marca t. l. Iz govora ministra Stojana Ribarca pa damo k premišljevanju:

„Štiri mesece in pol divja po tej državi vihar absolutistične vlade, hujski nego je bil absolutizem iz 60. let prejšnjega stoletja, hujski nego vsi osebni režimi, hujski tudi od oligarhičnih vlad iz 50. let minulega stoletja. Štiri mesece in pol zastruplja in razjeda korupcija ves naš društveni organizem. Izsiljeno je bilo notranje posojilo v znesku milijarde kron in to posojilo se je potrošilo brez kontrole.“ O bratimstvu, na katerem se naš „slovenski kmet“ tako navdušuje v svoji ljubezni do Srbov, pa pravi minister: „V naši državi ni ena, ampak pet strankarskih organizacij, ki so proti edinstvu, proti ujedinjenju!“ Iz govora Ribarca o vprašanju „Srbi osvoboditelji ali tlačitelji“ piše „Slovenec“: „Kar se tiče posebe Srbijancev, bodo oni lepši častili spomin padlih vojakov stem, da Jugoslovane osvobodijo, nego s tem, da jih zatirajo“. Kaj se to pravi družega, kakor da Srbi zatirajo Hrvate in Slovence? Menimo, da je to odkritosrčno povedano!

In za tako državo bi se naj navduševali koroški Slovinci? Če je ta „slovenski kmet“ z njo zadovoljen, ni vreden boljše.

Koliko se mara srbska „bratovska“ država na ljubega brata Slovenca, nam jasno dokazuje bridek vzdihljaj ljubljanskega lista „Jugoslavija“, ki piše dne 14. marca 1920:

„Ribarac čisti ministrstvo Slovencev.“

„Za načelnike centralne uprave za promet z inozemstvom ministrstva za trgovino in industrijo je na mesto g. dr. Janka Olipa imenovan g. Milan Maksimović.“

V „Napreju“ z dne 18. marca t. l. pa beremo o „zlati, bogati“ Jugoslaviji:

„Vprašanje.“

„Aktivni letnik 1897. in letniki od 1895—98., ki smo bili odpuščeni iz vojaške službe z dnem 28. januarja t. l. nismo dobili izplačanih mezd za mesec december 1919 in januar 1920. Ob odpustu se nam je reklo, da ni denarja, da se pa nam bo denar poslal na dom gotovo do 6. februarja. Ker do danes nismo prejeli denarja, vprašamo, kako je z njim?“ — To je bogastvo, ki še vojake ne more plačati!

Avstrijski denar ni nič vreden, trobijo. Z Jugoslavijo stoji, kakor se vidi, pa še hujski. Za enkrat Jugoslavija denarja še po 4 mesecih za vojake nima in za drugo: Koliko je pa vredna jugoslovanska krona, ko so ji odvzeli Srbi najprve 20 procentov in zdaj jo celo zamenjajo v razmerju 4:1? da vpije zdaj vse: „Norčujejo se z ljudstvom in ne več več, komu verjeti. Potrebno je, da se zavemo, da pridemo do starega spoznanja: Hud je udarec za ljudstvo, kateremu se napravi strašna škoda, vse premoženje se uniči!“

Z avstrijsko industrijo tudi ni nič, trdi neumno naš moder „slovenski kmet“ in sirotej ne ve, da najdeš v vsakem večjem slovenskem ljubljanskem listu oznanila raznih firm — avstrijskih firm industrije in trgovine, večkrat jih je toliko, da je pol strani samo avstrijskih in „Slovenski Narod“ na primer ni majhen list.

In kaj velja žlobudranje „slovenskega kmeta“, da bi določili ti hudi Nemci „nesramno nizke cene“ za vse kmetske izdelke in kaj je s Celovcem? V tej stvari opozarjamo na novo na „Jugoslavijo“ z dne 28. januarja t. l., ki je sama pisala: „Z zastraženjem demarkacijske črte kmetu ni mogoče, prevažati svojih izdelkov in pridelkov po svojem starem običaju v Celovec, kjer se jim posebno za živila nudijo cene, katerih seveda pri nas ne more nikdar doseči. Nasprotno pa je nabava industrijskih izdelkov tam cenejša kot povprečno pri nas, kar ga zopet vleče tje (v Celovec)“. Da bi pa Celovec kje za Jugoslavijo glasoval, je res že smešno, sicer pa upozorimo na današnji list in sicer: „Kaj nam pripoveduje Kljukec?“

Da se pa „slovenski kmet“ v svoji zagrizeni prenapetosti celo pomiri, ga hočemo seznaniti s člankom dr. Ivana Tavčarja, ljubljanskega župana, v „Slovenskem Narodu“ z dne 14. marca 1920.

Cela modrost jugoslovanske gonje na Koroškem je ta, da slavijo „zlati Jugoslavijo v obilnosti“ živili. V vsaki številki pa psovajo „Mir“, „Korošec“ in „Draupost“ „stradajočo“ Avstrijo. „Draupost“ se je meseca marca lagala, da stoje celi vlaki živili pripravljeni za „lačen“ Celovec. In smešno vabi „Slovenski Narod“ (9. marca t. l.) Celovčane: „Pripraviti bomo morali nekoliko vlakov živili, ki bodo takoj odpihali proti Celovcu, ko se definitivno prebivalstvo cone B odloči za priklopitev k Jugoslaviji.“

Avstrija preživi zdaj zaradi pomanjkanja živili težke mesece, je res, posebno večja mesta. A kljub pomanjkanju je delitev živili v redu in prebivalstvo dobi se vedno potrebno. „Mir“, „Korošec“ in „Draupost“ vidijo v podli malopridni hudobnosti le razmere avstrijskih mest. Kam pa Jugoslavija pride z njeno revno, bedno balkansko gospodarijo, čeravno je vsega obilno, kakor pravijo, nam kažejo jasno razmere jugoslovanskih mest. Tam so vse cene največkrat višji kot v Avstriji in beda je še večja. Odkod bi dobili Ljubljanci za Celovec kar vagone in cele vlake živili, ko so bili zdaj primorani, zapleniti vse transporte živili, da utolažijo kranjsko lakoto??

No, in kaj piše Tavčar?

„Smo res pred potopom?“

„Prepiramo se o različnem, strankarskih in osebnih preprirovanju ni ne konca, ne kraja: v laseh si tličimo, grizemo in tepemo se, da pokajo vse kosti. Medtem pa teče kolo časa, to nas bo strlo vse skupaj. Mesto da bi z združenimi močmi sku-

šali (dobro povedano!) rešiti Jugoslavijo, tolčemo samo predsedé, za hrbtom pa

prihaja potop,

— a bojim se, da med nami ne bo mogel nastopiti kak Noe, ker ne bo dobil Ararata, kjer bi obtičal s svojo ladjo.

„Vlada se briga za vse, samo za glavno stvar se ne briga: glavna stvar pa je draginja, ki s svojo mrtvaško glavo fak-tično prezidira vsaki vladi, četudi je princeregent v vlado ne pokliče. Ta predsednik bo odločeval v Jugoslaviji, to je dikta-tor, ki nas bo

pokončal

in sicer prej nego mislimo! V kolikor prihaja že samo Ljub-ljana v poštev, kriči dejstvo, da se je od decembra sem pa do danes cena najpotrebnejših živil povišala vsaj za 100 %. De-lavec si drugače ne more pomagati, kakor s štrajkom. Vse zahteva visoke plače in prišli smo že tako daleč, da n. pr. te-sarji zahtevajo po 96 K na dan! Kmet vola sploh ne proda na tehtnico, ampak zahteva pavšalno ceno in ta je večja od dneva do dneva! Mislim, da ga ni cloveka na svetu, ki bi bil mnenja, da se bo to večno povišanje mezd in cen moglo vzdržati. Zate-gadelj ne, ker velja star zakon, da se iz praznega lonca ne dá vzeti ničesar več!

„V zadnji seji občinskega sveta sem opozarjal mestne očete, da bo občina morala do konca t. l., če ostane pri sedanjih plačah za osebje, ki služi pri nji in ki dela v njenih podjetjih, preskrbeti 8.000.000 K, dočim ima komaj 2 milijona.

„V še hujšem položaju je država sama! Tudi njeni na-meščenci imajo že danes, kar se tiče številke, visoke dohodke; kar se pa tiče življenja, je komaj verjetno, da ne bodo zopet skušali doseči povišanja, katerega država po mojem mnenju ne bo imela kje vzeti.

„Položaj je hujši, kakor je bil kdaj med vojsko! Faktor pa, ki more pomagati, je edinole vlada v Beogradu, ki bo mo-rala vzeti stvar v roke, če nočemo doživeti poloma, ki bo po-doben sodnem dnevu! Ta ničvredna svobodna trgovina mora izginiti, ker nam od dneva do dneva rodi milijone nagnusnih verižnikov, ki na umeten način podražujejo vsak krompir, komaj da se je skopal iz zemlje!

„Če naj država ostane pri življenju, bodo morali gospodje v Beogradu o draginji pričeti misliti, zdravo in praktično misliti! Danes vemo, da napoči kmalu doba, ko bo clovek sne-del samo tisto, kar si je s krvavim nožem pridobil! In če vlada ne bo pomagala, se homo za skledo leče prav kmalu borili med sabo in lakote bomo poginjali!

„Sredstva so različna, sredstva so skrajna. Ker sila koli lomi, se bo morala vlada poprijeti teh sredstev. Predvsem se naj določi kontingent živil za posamezne pokrajine. Vlada lahko rajonira, ona lahko vpelje monopol za cerealijske, mono-pol na klavno živino — vse to lahko stori in tudi lahko iz-pelje, ne da bi vmes tičala kaka balkanska korupcija.

Stvar vlade je, da izpolni svojo dolžnost in da tukaj ne odlašá, ker je mogoče, da bo čez pol leta prepoznó!

Tako piše v pošteni skrbi za bodočnost svojega naroda dr. Tavčar. Opombe ni treba. Vsak Korošec naj sodi zdaj sam o hinavski in lažnjivi gonji „Korošca“, „Mira“ in „Drauposti“.

Sklep koroškega deželnega zbora.

Začasni deželni zbor za Koroška je v seji od dne 11. marca 1920. enoglasno sledeč sklep sprejel:

„Začasni deželni zbor za Koroško je primoran, opozoriti visoki svet antantnih držav v Parizu in cel civiliziran svet na neobdržne in netrpežne razmere na Koroškem. Čeravno zago-tovi senžermenska mirovna pogodba temu ozemlju prosto, nepristransko ljudsko glasovanje pod kontrolo združenih držav, je južna glasovalna cona od začetka junija m. l., ko so vdrle jugoslovanske čete v deželo, od države SHS zasedena. Od tega časa je prebivalstvo te cone SHS-oblastim brez zavetja izdano. Te so voljene občinske odbore razpus-tile in obdelujejo že devet mesecev prebivalce glasovalne cone z vsemi svojimi silnimi sredstvi za ljudsko glasovanje.

SHS-uprava zapira osebe avstrijskega mišljenja pod praznimi pretvezami, obsodi ljudi v denarne kazni in zapor, če obstoji samo sum propagande za Avstrijo; izganja iz gla-sovalne cone vse ji neljube osebe, katere so v coni A doma in tam pristojne, zaradi svojega mišljenja proti državi SHS in prepoveduje onim beguncem, ki so se udeležili bojov za svo-

bodo, vrnitev v svojo domovino. Med temi pomilovanja vred-nimi begunci je neizrečna beda, pripravljeni so do obupa. Njih posestva spravijo jugoslovanski kuratorji, ki so večkrat osebni neprijatelji beguncev, na nič. Beguncem ni mogoče ob-delovanje polja in setev. Jugoslovanska uprava pozveduje po ponovljenih poiskusnih glasovanjih avstrijsko misleče fami-lije in jim odvzame vse olajšanje pri povlaki živil in izdaji legitimacij in licencih za gostilne in razne obrti. Z grožnjami, da sploh ne bo glasovanja, da bo glasovalna cona ostala pri državi SHS, ko bi tudi za Avstrijo glasovala, da bo država SHS potem izgnala vse avstrijsko misleče familije, se opláši prebivalstvo. Osebe, ki prekoračijo demarkacijsko linijo ali se tej le bližajo, postrelijo jugoslovanske straže brez usmi-ljenja, kakor dokazuje to slučaj, ki so se v zadnjih dneh pri Celovcu godili — celo ženske —!

Take razmere, ki zasmehujejo vse čute človeških pravic, vso kulturo, civilizacijo in omiko, pripravijo prebivalstvo na-ravnost do obupa. Zastonj je klical koroški narodni zbor, za-stonj koroška deželna vlada na pomoč, zastonj je bilo vse posredovanje državnega urada vnanjih stvari. SHS-uprava v coni A se morda sploh ne drži ukazov kraljeve vlade v Bel-gradu pri njenem silnem, brezobzirnem dejanju. In interaliji-rana (združena) misija v Celovcu nima pravice, da bi posredo-vala proti to silno dejanje.

Z ogorčenostjo protestira torej začasni deželni zbor proti tem brezpravnim razmeram v glasovalni coni A in prosi g. državnega kancelarja dr. Renner-ja kot ministra vnanjih za-dev nujno, da predloži ta sklep visokem svetu v Parizu in antantnim državam, da se takoj, še pred ratifikacijo mirovne pogodbe, ustanovi komisija za glasovanje, kateri se naj da nadzorstvo glasovalnega ozemlja, da bi ji bilo mogoče, pre-stopke nadloge in tlačenje odstaviti in odpraviti in brž ko mogoče napeljati, da se vrnijo begunci domov.“

Našim invalidom!

Kakor drugim stanom nastavljajo Jugoslovani na Ko-roškem tudi invalidom limanice, s praznimi obljubami si pri-zadevajo na vso moč, tudi ptiča-invalida dobiti na lim za ljudsko glasovanje. Večkrat smo svarili naše invalide, da tem gladkim besedam ni verjeti. Gotovo so nas imenovali Jugo-slovani zato „lažnike“ in Bog ve kaj še. No, resnica pride na beli dan vselej in vedno. Kako prav smo takrat imeli, dokaže na novo šte. 10. ljubljanskega „Domoljuba“ od dne 10. marca 1920, v kateri beremo dopis iz kroga invalidov. Že napis nam da misliti:

„Iz vrst najbednejših.“

Tako torej skrbi ta jugoslavija za invalide, da niso samo bedni, revni cloveki, ne, sami se imenujejo tam „najbednejše“! V prid naših koroških invalidov, da razvidijo sami, kako se v resnici za te reveže našega krvavega časa v Jugoslaviji skrbi. Razvidijo pa tudi vsi drugi stanovi, kaj veljajo obljube Jugoslovany sploh, če izpolnijo ti širokoustneži tako obljube, dane revežem invalidom; razvidi se pa tudi, kaj je s to „zlato, sveto“ Jugoslavijo in kako se tam vlada, če piše invalid: „Vlada je morala bolj skrbeti za kapitaliste in verižnike!“ A, to je vlada ljudstva, katero nam predstavljajo žvekasti Jugo-slovani, lepa ljudska vlada, ki tako dobro skrbi za priprosto ljudstvo! Za to Jugoslavijo bi mi Korošci naj glasovali?! Smešno! Invalid piše:

„Mnogo se piše po časnikih o bedi raznih stanov, ki trpijo pomanjkanje vsled draginje in premajhnih dohodkov, A skoro nikdar pa ni slišati tožbe stanu, ki je nastal vsled vojne in to smo mi vojni invalidi. Med vojno smo se navadili trpljenja in pomanjkanja, zato smo tudi dosedaj molčali in trpeli. Toda sedaj ni več mogoče invalidu življenje, če tudi najslabeje. Če vidi usmiljen clovek takega siromaka, pač pravi: „Ubogí re-vež!“ in s tem je pa tudi vse storjeno. Da bi se pa kdo zavzel za siromake in jim izposloval kako podporo,

to pa se ne zgodi!

„Dajo se podpore brezposelnim, ki so zdravi in dela-zmožni, a ker ne dobijo službe, kakoršno bi ravno hoteli, se brez dela. Toda invalid, ki je zgubil vsled vojne svoje zdrave ude in bi s veseljem delal vsako še tako težavno delo,

ne dobiva skoro nič!

„V Avstriji smo dobivali invalidi do 50 odstotkov delo-
nezmožnosti 22 K mesečno. To je bilo prva leta vojske že ne-
kaj, čeprav ne veliko, toda sedaj, ko so vse potrebščine 40—50
krat dražje, pa dobimo — 30 K.

„Pač dobi semtertje kdo kako primerno službo, toda to
more nastopiti le tak, ki je brez družine. Kaj naj pa počne
družinski oče, ki ima malo zemlje in kup malih otrok, sam pa
je za težje delo nezmožen?! Tega pa menda ne bo zahtevala
država od nas, da bi v svojih najboljših letih morali vzeti

beraško palico

v roke in iti krog milosrčnih ljudij, če smo brez lastne krivde
prišli ob svoje zdrave ude.

„Potem pa še pravi kdo, če sliši invalida, ki pravi, da
je bilo boljše pod Avstrijo: „Vidite ga, proti državi je, ker
hvali Avstrijo!“

Pomagajte nam,

da ne bomo slabeje preskrbljeni, kot smo bili pod Avstrijo,
pa bomo hvaležni! Kmalu bo že poldrugo leto, kar smo v Ju-
goslaviji, toda dosedaj ni še nihče storil koraka za nas siro-
make. Dosedanja vlada je morala bolj skrbeti za kapitaliste in
veržnike kot pa za invalide.

„Naj se vendar enkrat že vpelje davek na vojne dobičke,
da plačajo tisti nekaj svojih lahko prisluženi tisočakov, ki
so zbirali „zaklade iz bližnikov krvi“ in naj se pomaga siro-
makom, ki so vsled nesrečne vojne prišli ob vse!“

Eden izmed trpečih v imenu mnogih.

Kaj je novega v Jugoslaviji?

Ena vlada

poja drugo. Nova vlada, komaj da se je sestavila, bo menda
že spet odstopila. Kaže se, da se Srbi, Hrvati in Slovenci ne
dajo spraviti pod en klobuk, da je država SHS do cela nena-
ravna podoba. Srbska denarna roparija je Hrvate in Slovence,
ki bi imeli srbski požrešnosti darovati, razjezila; nevolja proti
dinastiji krvavih Karageorgevičev raste in raste izven stare
Srbije. K temu pride nerušeno jadransko vprašanje in še vselej
se je bati vojske z Italijo. Jugoslavija je enaka piskru, v ka-
terem se kuha neka balkanska župa, katere pa ne more jesti
omikan, civiliziran Srednjo-Evropec — in to smo mi Korošci.

Jugoslavija za vojsko.

Zena, ki je prišla iz Hrvaškega in Kranjskega, je pripo-
vedovala: Proti Adriji stoji okoli 500.000 mož, pred Fiumo
okoli 130.000 do 150.000 mož. Proti Italiji bo bajé tudi po-
sebno slovenska bramba stestavljena. Nabirajo vojake in sicer
morajo zdaj iti letniki 1890 do 1896.

Jugoslovanska straža

na demarkacijski črti se je izrazila: „Kako lepo je bilo ven-
dar v stari Avstriji! Zaslužiti si mogel svoj denar. Srbi nam
zares izsrkajo kri, hočejo nas Slovence le zatirati. Nošen nima
več veselja do te večne vojske in Petra ne mara noben od nas
Slovencev. Stara avstrijska vojaščina je bila še zlato proti
temu, kakor ravnajo zdaj Srbi z nami. In kakor jaz, mislimo
vsi. Mi hočemo tudi republiko, kakor je Nemška-Avstrija. Jed
je tako slabá, kakor je v Avstriji v najhujših časih nismo
imeli. Zadelj malenkosti te že zapró.“

Brez parlamenta in brez kredita!

S temi besedami se postavi slovenska-klerikalna stranka
proti sedanjo samovoljno vlado v Jugoslaviji, ki je posebno
v denarjem vprašanju razjarila povsodej ljudstvo. Tudi an-
tanti je že znano, kako raztrgana je znotraj država, in se zate-
gadelj brani, Jugoslaviji dati posojila.

Kako se bojo!

Iz Maribora se poroča: Ljubljanska vlada je v maribor-
skem okraju severno Drave vsak javen političen shod pre-
povedala, ker si izkoriščajo — kakor pravijo — neprijatelji
države take shode za svoje namene.

Konfiskacija slovenskega imetja.

Pod tem napisom beremo v „Slovenskem narodu“ od dne
10. marca 1920: „Naše najvažnejše gospodarsko vprašanje je
valutno vprašanje. Od zadovoljive rešitve tega vprašanja za-
visi ves nadaljni razvoj našega gospodarstva. Če bi se izvedla

nezaslišana relacija 1:4, bi dejansko pomenila izgubo tri čet-
rtine premoženja. Udarjeni bi bili vsi stari prihranki in vse
dolgoletne naložbe v hranilnicah. Taka valutna reforma bi
šla z eno besedo do živcev in do mozga v gospodarskem telesu,
udarila bi vse dolgove, vse zahtevke iz zavarovanja in iz
dolžnih pisem. Trpeli bi najbolj naši mali in srednji ljudje:
najpoštenjši del našega naroda. Strašen in nedogleden bi bil
učinek ravno pri tistem, najboljšem delu našega prebivalstva,
ki se ga še ni prišla kuga moderne pokvarjenosti in spače-
nosti. Trpeli ne bodo dobro podučeni in prekanjeni verižniki,
vojni dobičkarji in premikači. Vsi ti zvitorepci so že zanesli
svoje vrednosti na varno. Kupili in skrili so zlato, tuje novce
in valute. Sedaj le čakajo, da se izvrši strašna finančna opera-
cija na škodo poštenega prebivalstva. Za najvažnejše koristi
prebivalstva gre. Vsepovsod, kjer so v enakih in podobnih
razmerah, se posvetujejo najmodrejši in najizkušenejši možje,
kakšno pot je ubrati. Vsi resni strokovnjaki so mnenja, da v
sedanjih negotovih in neurejenih razmerah ni smeti delati
poizkusov, ki so za gospodarstvo smrtno nevarni. Pri nas pa
se žalibog to prvo vprašanje od strani mož, ki so na vladi,
obravnavava z grešno naglico in neverjetno lahkomišljenostjo.
Zdi se nam, da se možje, ki naj bodo vodniki naroda, sploh ne
zavedajo, kako resno je vprašanje. Res je mogoče še drugo.
Mogoče je, in vesti celo opravičujejo sodbo, da je strast po
oblasti in gospodaželjnost tako blazno velika, da zamamljenost
v oblast in moč novopostalim ministrom, predsednikom in po-
verjenikom jemlje ves dolžni ozir na dolžnosti do naroda. Dan
na dan prihajajo vesti iz Beograda, ki, če so resnične, ne po-
menjajo drugo, kakor da so za oblast in moč izročili naš narod
gospodu Jankoviču in njegovim pomagačem, da mu vzame
tri četrtine njegovega poštenega imetja! Potem je narod na
brezprimeren način prevarjen. Strašno ga hočejo oškodovati
z zameno 1:4, nadaljne mahinacije s starim dinarjem pa bi
prinesle slovenskemu narodu sploh katastrofo.

„Nesrečo nam pripravljajo!“

Tako piše „Slovenski Narod“. In jugoslovanski hujkači
s svojim generalom-agentom Majstrom se predrznijo, nam Ko-
roščem pripovedovati lepe basni o „zlati“ Jugoslaviji! In
lažnjiva „Draupost“ je v njeni pokvarjenosti nesramna do-
volj, da zabavlja čez Avstrijo in pravi, kako ta že poka, ko so
v Jugoslaviji take nesrečne razmere! Zakaj ne pišete, vi pla-
čani šribarji, zakaj ne pravite resnico, kako je v vaši lastni,
blaženi Jugoslaviji? Zakaj nimate besede, da manjka v držav-
nem računu Čehoslovaške letos dozdej že 10.000 milijonov?!

Na vse pesje lajanje jugoslovanskih agentov je naveden
članek „Slovenskega Naroda“ prav odgovor.

V „Domoljubu“ (Ljubljana, dne 10. marca 1920.) beremo
slededeča poročila:

„Pomanjkanje stanovanj.

Vsi listi o tem tožijo. Materijala ni, da bi se moglo zidati,
ali pa je predrag. Pomagajo si z barakami, bivajo v želez-
niških vozovih itd.“

„Čedno spričevalo raznim sekvestrom.

Vsled zakonitega predpisa je postavljalo ministrstvo za
trgovino in industrijo oziroma njegov oddelek sekvestre tudi
za veleposestva, ki so last podanikov neprijateljskih držav.
Sekvestri so na teh veleposestvih gospodarili po svoje, ne da
bi imelo poverjenišvo za agrarno reformo kak vpliv ali vsaj
upogled v to gospodarstvo in začelo se je celo v nekaterih
slučajih z likvidacijo, ki bi se izvršila brez ozira na predpise
in potrebe agrarne reforme. Posestva bi dobili v roke le zopet
bogataši.“ — In za tako agrarno reformo toliko vpitja?!

„Žito za prehrano ljudstva — zaplenjeno.

Kakor poročajo iz Belgrada, je na željo ljubljanskega
generala Smiljančiča prejšni vojni minister general Hadžić dal
zapleniti veliko množino žita (baje več vlakov), ki so v Vojvo-
dini nakupljeni za Slovenijo. Ljudski poslanci so takoj ostro
nastopili proti temu. Sedanji vojni minister je izjavil, da bo
zadevo preiskal. Nam seveda ni dovolj, da se zadeva preišče,
mi hočemo žito nazaj!“

Avstrijce imenujejo Jugoslovani na Koroškem „lačen-
bergerje“ Po zadnjem poročilu „Domoljuba“ se nam pa zdi,
da so v resnici lačenbergerji — Ljubljančani, če siromaki
tako vpijejo po žitu in jedi.

Zlata Jugoslavija.

V „Napreju“ beremo: „V Jugoslaviji je nekdo pisal: „Povsod ob Gorenjski se tihotapi čez demarkacijsko črto; toda varnostni organi se le malo brigajo zato.“ Take in enake kritike moramo varnostni organi vedno poslušati, nikdar nihče ne pove, **kako smo orožniki slabo plačani.** Vsakdo lahko izprevidi, da naše plače nikakor ne dosega niti eksistenčnega minimuma. Država naj bi se za nas torej tudi drugače pobrigala in ne samo z raznimi službenimi odredbami, potem nam pa ne bo treba hoditi h kmetom

beračit za živeži!

O, bogata Jugoslavija, ki tako skrbiš za tvoje ljudi!

Zakaj ne že prej?

Na shodu JDS v Mariboru je rekel med drugim bivši predsednik dež. vlade dr. Žerjav: „Prepričano smo, da bo naš narod kmalu izvršil v interesu svojega verskega in kulturnega življenja, kar je **pred vsem potrebno:** Nagnal bo duhovnika v cerkev, politiko pa iz verkve!“ — Koliko trpljenja Korošcev bi bilo izostalo, ko bi bilo to že prej!

Sanjali so Slovenci sanj „bratimstva“ s Srbi. Zdaj se pa vzbujajo, kar se začudijo, kar strmé. „Slovenski Narod“ bara v štev. 61. čisto razočarano, osupnel:

„Okupirane dežele?

Razdeljen je bil med poslance zakonski načrt o budgetu. Vzbudil je ta načrt konsternacijo (osuplost), ker se iz njega jasno vidi, da so v krogih sedanje vlade prevladale separatistične tendence. Novi kraji naše kraljevine, ki leže izven Srbije, se imenujejo kot okupirane (zmagane) dežele, zlasti razločno se govori o anektirani Hrvatski. — Kaj pravi vselej naš list: „Koroško Korošcem?“

V istem listu beremo:

Dajte nam petroleja!

Pod tem naslovom se nekdo pritožuje v „Slovcu“ z dne 16. t. m., zakaj aprovizacija ne razdeli petroleja, katerega imajo trgovci še zadosti. Člankarju priporočamo, da navede fakta, ne pa tolče s kolom po aprovizaciji, ker s tem tudi ne bo spravil niti en liter petroleja v Ljubljano.

Kaj nam pripoveduje Kljukec (Korošec)?

Kako bo?

V Avstriji bo pomanjkanje. Ker meje ne bodo večno zaprte, bodo hodili Nemci k nam, da si nakupijo marsikaj potrebnega in se zato pridno učili slovensko. Vse bota kmet in kmetica lahko prodala, računila bota lahko nekaj kron več, ker bodo Nemci morali kupiti. Tako bo! Kdor kaj drugega trdi — se laže.

Tako piše „Korošec“ v štev. 10. od 6. februarja.

V šoli smo se učili, da je neka žival, kateri je kameleon ime. Vsak trenutek ima drugo barvo, zdaj zeleno, zdaj rumeno, zdaj črno, zdaj rudečo itd. Tak kameleon je po mislu Korošcev tudi Kljukec iz Velikoveca: Danes govori to, drugi dan nasprotno in vselej je resnica in kdor kaj drugega trdi, je lažnik, čeravno tretji dan „Korošec“ isto piše, kar je trdil „lažnik“ včeraj.

V štev. 28. minulega leta je vpil Kljukec na vse grlo: „Gorje nam, ako bi meje ne bile zaprte! Prokleta neumen mora biti, ki tega ne uvidi! Ja, „Korošec“, zdaj si na enkrat sam tako „prokleta neumen“, kakor si sam pravil svoj čas?! V naši številki 8. od dne 1. decembra 1919. smo pisali, kaka nesreča je za koroškega kmeta, da so meje zaprte proti drugi, nemški Koroški. Slišal si godrnjanje kmetov zasedene cone in

kakor vselej jim dajaš, lepe gladke besede, da jih potolažiš: „Meje ne bodo večno zaprte!“ S tem pa ne pomisliš, da ravno s tvojimi besedami agitiraš za **enotno, nerazdeljeno Koroško**, daprižnaš tako sam gospodarsko enoto Koroške, v kateri so prej Slovenci kupovali pri Nemcu in ta pri Slovencu. Nič drugega pravi vedno na novo naš list, kakor to, da slišimo vsi vkup, Nemci in Slovenci, ker potrebuje eden drugega. Kljukec! In zdaj praviš ti enako! Gvišno nisi prav pomislil, kaj pišeš. Ko pa praviš, da meje ne bodo večno zaprte, imaš prav; kajti ne bo več tako dolgo, prišlo bo ljudsko glasovanje, ljudstvo se bo k večini za Koroško in Avstrijo izreklo in cona A bo rešena Jugoslovanov, rešena tvojih neumnih, prilizovalnih besed, združila se bo z drugo Koroško in padla bo meja! Če pa misliš slučaj, da bi glasovala cona A za tvojo Jugoslavijo — motil se boš, ljubi Kljukec! — so tvoje besede, kar so bile dozdej še vselej, sama sleparija in prevara. Ta „zlata“ Jugoslavija potrebuje frdamano veliko denarja, občutili so to vsi v zasedeni coni od konca do kraja, primorana bo, jemati velik col. Kdo od Korošcev bo potem šel v tvoj raj, se prej še slovensko učil, le za to, da bi znal zavolj ene kure ali enega jajca okoli kmetice rajat, kakor nekdanji stari judi okoli zlatega teleta! Ene strani je tudi na nemškem Koroškem še kmetov dovolj in druge strani čakajo trgovci le na čas, ko se po celem svetu uredi promet, potem bo dobila Avstrija in z njo Koroška cele vagone živil iz inozemstva, vse po ceni, noben ne bo beračil od hiše do hiše, plačeval drago in zamudil čas, kar bi vse tako rado vidil „Korošec“. Ne bereš slovenske liste, Kljukec? Ne veš, kako je imenovala „Narodna politika“ tvojo Jugoslavijo? „Lačno, bedno, raztrgano, boso, zgarano, oplenjeno in izmozgano!“ Ne veš, da je zavpil „Večerni list“: „Ne moremo in od lakote poginiti nočemo!“ Ne veš, da je Avstrija, ki jo imenuješ beraško, izstradano, izgledovano dala za „ljubljske reveže“ — tako piše „Večerni list“ v Ljubljani — več vagonov fižola? Ne veš, kako vpijejo neki ljubljanski delavci v „Napreju“: „Goli smo in bos, poleg tega sestradani tako, da si ne upamo več med ljudi!“ In za to Jugoslavijo naš hočeš s prilizovanjem pridobiti?!

„Številke so se jim zmešale“.

laja „Korošec“. „Nemška zmaga bo ostala le pobožna želja kratkovidnežev. Ne obljubujemo nikomur ničesar, da bi glasoval za nas. Kdor se hoče nam pridružiti, naj stori to. Kdor pa hoče delovati proti nam, prosto mu. Nam ni treba agitacije.“

Moj Bog! ali se upaš pisati tako nesramno laž?! „Korošec“ — kje je ostala tvoja pamet! Vse, kar je na svetu in v nebesah ste že obljubovali, samo hudiča še ne! Pa ne samo obljubujete, ampak naravnost silite Korošce na krute, nesramne, prav kranjske načine, da bi glasovali za naše preganjalce. Ubožne karte dobijo le osebe, ki se podpišejo za vaš „paradiž“. Legitimacije dobi le, kdor se podpiše, noben drug ne. Celo litanijo bi vam mogli poveti, kako delate s Korošci, vi hinavci! In „kdor hoče delati proti nam, prosto mu“. Tako govoriš s tvojim razcepljenim, dvojnim jezikom, preljubi naš Kljukec, tvoja dejanja pa so drugače. Na sto in sto Korošcev ste imeli že zaprtih, da so ječe že prenapolnjene. Obsojene pošiljate domov, ker nimate več prostora v zaporu, da čakajo doma na dan, ko jih morete zapreti. Tavžente in tavžente so morali Korošci že kazni plačati, da ste vi mogli popivat in se mastiti po gostilnah. „Nam ni treba agitacije“, praviš, Kljukec. Zakaj imate, če ste tako priljubljeni, cele regimente vojakov pri nas, zakaj imate generala-agenta, zakaj žandarje, zakaj učitelje, kateri samo po vaseh letajo in čez Korošec zabavljajo, zakaj je vaš „Narodni svet“, zakaj se potikajo črne suknje po bajtah, zakaj, naš ljubček, si pa ti?! Zakaj? Prosimo odgovora!

Zmešale so se „Korošcu“ ne le številke, ampak tudi pamet, drugače bi ne mogel tako neumno in nesramno kvantati. Resnica je, da bo zmaga Jugoslovanov pobožna želja.

Kdo govori resnico?

Nemci in nemško misleči prebivalci Koroške so enako pravni državljani SHS in se postopa proti njim po veljavnih zakonih in naredbah. Ni res, da se rekvirirajo stanovanja, tudi ni res, da se zapirajo gostilne. Nikdo ne razpušča požarnih bramb. Tudi sklepi občinskih odborov se ne pačijo. Kdor to govori ali piše, se debelo laže. Tako nam pravi „Korošec“.

Da hodi pri Kljukcu-„Korošcu“ vse po glavi, namesto po nogah, smo že davno navajeni. Njegova nesramnost pa po-

staja vedno večja in večja. Vresniči se, da povzročijo prve laži vedno večje in večje. Kje je resnica, rojaki?

Resnica je, da so Korošci zaprti ali morajo globo plačati, če pobereš le en nemški list. Če najdejo nemški papir v tvoji hiši, te zapró ali moraš več sto kron plačati. So le enega Kranjca zavolj tega kaznovali? Nikdaj!

Resnica je, da ste vrgli domačine iz svojih stanovanj, ja, večkrat celo iz svojih lastnih hiš. Kje ste dobili stanovanj za vaše kranjske uradnike, učitelje, poštno frajle, financarje, žandarje, oficirje in vojake itd.? To ni samo rekviriranje, ampak nasilstvo in ropanje.

Resnica je, da je gostiln in trafik že toliko zaprtih, da jih „Korošec“ sešteti ne more. Marsikaterim gostilničarjem so se pa delale toliko časa ovire in sitnosti, da so bili primorani, jih sami zapreti.

No, in tako gre dalje od stavke do stavka. Kje je resnica potem? Naš list in „Landsmannschaft“ sta večkrat prerokovala, da se bo naše ljudstvo zelo opeklo pri jugoslovanskem denarju. „Korošec“ in „Mir“ sta nas imenovala „lažnivce“, „lumpe“, „falote“. Kako je pa zdaj?

Kranjski hujskači trobijo na vsa grla, da bo koroški kmet v Jugoslaviji svoje pridelke drago prodajal in postal bogat gospod. Mi smo vedno trdili, da bo za kmeta v Avstriji veliko boljši, ker bo svoje pridelke dražje prodajal, ker ima tam veliko odjemalcev. Bili smo seveda „lažniki“. Zdaj ve pa že vsak kajžlar, da smo pravili resnico.

Takih stvari bi lahko še veliko našteali, ali razvidi se že iz tega, na kateri strani je resnica. Čudno se nam zdi le to, da beremo v „Drauposti“ v števil. skoro enake besede, kakor jih piše „Korošec“. Razvidi se iz tega, da je „Korošec“ istega roda kakor „Draupest“, ista zapeljivca, ista lažnika.

Celovec.

Pod tem napisom piše Kljukec v svoji števil. 13. od 17. februarja, da se Celovec v naročje Jugoslavije vrača. Celovsko mesto se veseli plebiscita, ker je to sredstvo, ki bo združilo v kratkem mesto za vedno s srečnimi brati onkraj demarkacijske črte. Z velikimi koraki se bliža naše odrešenje.

Ti predrznost ti! Kljukčev oče, kateri je vendar slovel kot največji lažnjivec, je siromak proti svojemu detetu. Ste videli že tako kosmato laž: Celovec hoče k Jugoslaviji! Tako debelo lagati je pač neumno, že zategadelj, ker je pisal „Korošec“ sam — število ti moremo povedati in stran in cilo, če hočeš — da prebiva v Celovcu — 70 Slovencev. Na procenke zrajtano je to še-le 0,28 %. Toraj pride na 400 Nemcev v Celovcu približno eden Slovenec. Pa še ti 70 Slovenci se v Celovcu tako dobro občutijo, da se še eden ni preselil v „zlato“ Jugoslavijo! Ko bi bilo v Celovcu zares tako hudo, bi jo bil gotovo že kateri v Jugoslavijo popihal. Tako neumni ta Kljukčeva žlahta v Celovcu vendar ne bo, kaj, da bi v Celovcu od gladu poginila, kakor vselej „Korošec“ pripoveduje, kakor da bi se podali v kljukčev „paradiž“.

Ene strani pa smó Kljukcu-„Korošcu“ le hvaležni za njegovo laž. Razvidimo iz tega prizadevanja, da sam dobro vé, kako potreben je Celovec zasedeni coni. Boji se ljudskega glasovanja, kajti vsak pravi: „Jaz bom glasoval, kjer je Celovec“. Bliža se ta sodni dan in Jugoslovani nastavljajo zdaj Celovec kot limanico, katera bi naj enkrat ujela te proklete Korošce.

Zahvalimo se torej Kljukcu, ker nam potrdi vse, kar pišemo za naše rojake sedaj še zasedene cone!

Iz zasedenega okrožja.

Celovec.

Mir in edinost sta bile tisoč let na Koroškem. Kmeti iz Rožne in Junske doline so hodili s svoji izdelki v Celovec, prodali tam lahko jajca, meso, zelenino. Zato so si kupili v mestu orodje, kose, srpe, obleko, kafe, cukur in drugi potrebne stvari. Vsak kmet ima v Celovcu znance in prijatelje, večkrat žlahto. Ko bi bil našim dedom kdo rekel, da bo še meja na Grki, ob Vrbskem jezeru, tega bi bili stari naši v nornišnico v Celovec poslali, ker je taka meja do cela nenaravna, nemogoča. Kranjski hujskači in advokati in njih koroški apostoli so pa spravili tako daleč, da je dozdej naša lepa Koroška raztrgana. Sredi dežele pelja demarkacijska črta, na kateri stojé jugoslovanske straže in ne pusté kmeta v mesta

in ne meščane na deželo. Tako trpi celo ljudstvo Koroške, trpi kmet, trpi mesto. A kaj mara to kranjske advokate in plačane koroške hujskarje. In kako daleč smo že prišli, ravno s tem, da nismo med nami, da komandirajo v naši domovini tujci, ki so postavili med nas mejo, kakšne nevarne posledice za nas Korošce iz sedanjih razmer in nenaravnega zapiranja izhajajo, nam kažejo krvavi dogodki zadnjega časa ob demarkacijski črti: postrelili so Jugoslovani dekle Beti Fido, postrelili celo amerikalnega državljanca z imenom Jaklitsch, katerega so potem še čisto uravbali: odvzeli so mu vse vrednosti in na vrh še 15.000 K. S to rečjo se bodo še pečale amerikalne oblasti. Da je števila tri polna, so ranili tuji nam „rešitelji“ še nekega fanta.

Kar se je zgodilo, je nizkoten umor in roparija. Sirovo se je zrezala tisočletna življenska enota. Kaj je mar Majstru, Brejcu in njih apostolom trpljenja ljudstva. Naj trpi s tem zapiranjem! In molčati je moralo dozdej ljudstvo. Upa se pa vendar ženska ali mož upreti se proti tuji sili, proti nenaravni meji, jih tuji vojaki postrelé.

Ti dogodki so krvavo svarilo za vse one Korošce, ki danes še v slepi prenapetosti in zagrizenem sovraštvu držajo z Jugoslovani. Ti vsi pomagajo pri jugoslovanskem nenaravnem delu in so tako sokrivi, da je mrtva zdaj Fido, da je mrtev Jaklitsch, enako, kakor na tem, da se je v bojih proti Jugoslovane prelivala dragocena demaška kri. Svarilo so ti dogodki vsem Korošcem, vsem Korošicam cone A, da preskrbe, da izgine ta nenaravna demarkacijska linija, da izginijo tujci iz Koroške, da Srbi ne morejo več zapirati del dežele pred drugo in da bo meja Koroške tam, kamor sliši, ker jo je dal tja Bog sam:

Na strminah Karavank!

Mrtva pa pozdravimo tudi na tem mestu, pozdrav koroškega ljudstva v tiha groba. Žrtvi so bila v boju za svobodo naše domovine in kot take jih bomo častili in se nanj spominjali!

Tinje.

Matija Achatz in Jernej sta zdaj goreča prijatelja Čušov in povela jugoslovanskim žandarjem imena mož, ki so se z orožjem proti Jugoslovanom branili. Da sta pa sama s puško na rami za Jugoslovani marširala, tega pa ne povesta. To je bilo tako-le: Ko so Korošci Jugoslovane iz dežele pognali, sta hodila Achatz in Jernej za Korošci, da bi ropala. Na mostu črez Dravo pri Velikovcu jih pa nemške straže niso pustile skoz. Zdaj sta se za prostovolca proti Jugoslovanom dajala, popadla puške, katere so Jugoslovani bili proč vrgli in tako marširala črez most. V Sinčivasi sta pridno v magacinu ropala in toliko kradla, da sta cel vagon potrebovala. Zdaj sta pa „Obervertrauensmänner“ Čušov v Tinjah. Voščimo Jugoslovanom k takim podrepnikom prav veliko sreče!

Borovlje.

Besedo „gerent“ razložijo pri nas z ozirom na gerenta Borovnika sledeče: Borovnik „ist gerent“ črez Ljubelj (januarja 1919) in bo še enkrat „gerent“ črez Ljubelj (po ljudskem glasovanju). — Jugoslovansko kino je moralo že večkrat odpovedati predstave, ker ni gledalcev.

Grebinj.

Kmeti iz Spodnjo-Štajerske menijo, da je vsak Korošec, kateri bi glasoval za Jugoslavijo osel. Težko že čakajo, da bi se koroško vprašanje odločilo kmalu za Nemško-Avstrijo. Potem bodo tudi oni začeli. Če bi Štajerska s Koroško smela glasovati, pravijo, bi bilo lepo. Kajti danes je večina že za Avstrijo.

Švabek. (Žrtev jugoslovanske denarne politike.)

Posestnik p. d. Zechner je šel prostovoljno v vodo. Vzrok je bil: Zechner je bil zelo priden kmet in si tekom let pridobil neko premoženje. Težko je mu bilo, ko je poprej moral oddati pri kolkovanju 20 procentov. Zdaj pa, ko je prišla izmenjava kron v dinarje, je imel svoj prihranjen denar za zgubljen, ker je dinar samo umetno višji kot krona, h kateri je zdaj še malo več vreden, pa kako dolgo? Zechner izgubo svojega denarja ni mogel pozabiti in si dal tako sam sebi smrt. — Bi bilo to treba, ko bi Jugoslovani ne donesli Koroški te neznosne, netrepežne razmere? Naj lahko počiva priden in pošten mož v svoji domači zemlji!